

ELEMENT- KRIGEN

Julie Midtgaard

ELEMENT- KRIGEN

Sprækken til Luscuro 3

Tellerup

Sprækken til Luscuro #3: Elementkrigen

© 2020 Tellerup A/S

DK-4180 Sorø

Omslag: Danielle Finster

Kort og vignetter: Lene Fagerlund Larsen

Typografisk design: foxyeditor

Tryk: Interak, Polen

ISBN: 978-87-588-4109-0

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copydan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Følg os

www.tellerup.com

LUSCURO
KRIGSÅRENE

Jeg krydser fingrene og skjuler dem i skørtefolderne. Vi kan ikke vente længere. De andre *skal* sige ja. De *skal* være lige så villige til at glemme fortiden som jeg. Til at godtage Reynir for den han er, i stedet for hvem han var.

„Tak for en veloverstået første skoledag i det nye år, aspiranter,“ begynder Cheng oppe fra podiet. Ordene laver små, hvide skyer i mødet med kulden.

Småsnakken forvandler sig til spredt jubel, og dump vanteklappen breder sig over den fyldte gårdsplads inden Cheng strækker armen i vejret og maner til ro. Den violette dug vajer let i vinden under hende. Sædvanligvis er den

tegn på højtid og fest. Er det virkelig den rette forventning at give i dag? Jeg trækker pelskappen sammen om mig. Vinden føles koldere end ellers.

Selv Soras vagter er kaldt ind til samlingen. Fyr og Flamme holder et vågent øje med dem fra hver sin ende af podiet.

„Jeg vil bede jer udvise åbenhed over for det jeg må fremlægge her til eftermiddag,“ fortsætter Cheng.

„Har du en kraftstav i ryggen?“ hvisker Nøks og knipser mig diskret i lænden. „Slap lige af. Din anspændthed spreder sig hurtigere end elementsygen.“

Norell gør store øjne og samler med bestemte bevægelser vintersjalet tættere over brystet.

Nøks vifter med hånden. „Fald ned. Den angriber ikke fordi man nævner den.“

Når selv Norell er ekstra irritabel og har svært ved at se ud over hvad Reynir kommer fra, hvad vil andre så ikke tænke?

Jeg tvinger mig til at tage en dyb indånding. Grusets støvagtige duft følger med. Jeg har ventet på det her. Øjeblikket hvor vi ikke længere skal holde Reynir skjult, og han igen skal have lov at trække den friske luft og i det mindste opholde sig i udkanten af den skov der er hans hjem. *Hvis* de andre ikke sender ham på porten og direkte i armene på lokkerne.

Jeg skæver ud ad borgporten. Han står derude et sted skjult bag lokkerkræfterne. Vi smuglede ham derud i nat mens Cheng holdt vagterne fra porten. Gid jeg kunne

bruge kraftstaven til at tale med ham, men efter feliderne ophævede deres besværgelse, kan den igen kun kommunikere med andre kraftstave.

„Vi der drog til Hakufelina i slutningen af sidste skoleår,“ Chengs blik strejfer mig, søster Kajla og søster Evi og undgår at inkludere Nøks og Norell, „har endnu ikke haft mulighed for at fortælle jer om udfaldet. Der er foregået meget på det seneste.“

Flere vender sig mod borgmuren til venstre for indgangsporten hvor Mersias navn er ridset ind i stenene sammen med Notios fire øvrige ofre for elementsygen.

„Det er på høje tid at dele de gode nyheder, og det er mig en glæde langt om længe at bekendtgøre at vi nu kan kalde havfolket fra Hakufelina, feliderne, vores allierede.“

Aspiranterne virkede mere begejstrede da hun nævnte første skoledag, men de aner heller ikke at dronning Sora er korrump, og det er vigtigt vi ikke står alene mod hende.

„Vi havde ikke klaret det med så fremragende et resultat uden denne unge mand som jeg gerne vil have I tager godt imod.“ Cheng gestikulerer mod borgporten.

Vi stirrer ud i den tomme luft bag den åbne port. Der bliver misset og trukket på skuldre indtil askeblondt, skulderlangt hår og lange, hvide gevandter dukker op af ingenting og afslører Reynir – og hans herkomst.

Snakken er ikke længere dæmpet. Ællisur og de andre soldater træder frem mellem ham og forsamlingen. De hæver kraftstavene og indtager kamppositionen. Alle andre puffer

og maser sig baglæns i retning af skolebygningens trygge, tykke mure.

Cheng lader en svæveflamme blusse op ved sin side.

„Holdt!“ buldrer hendes elementforstærkede stemme. Soldaterne skotter til Ællisur som gør et vagt nik. De sænker paraderne, men bliver stående i formationen. „Jeg ved hvad jeres lærebøger siger,“ fortsætter Cheng stadig med den buldrende stemme. „Jeg ved hvad hans folk er kendt for, men han har hjulpet os mere end vi kan tilbagebetale. Til gengæld har han opgivet sin frihed, sit folk og sin familie. De har erklæret ham fredløs. Nu har han brug for et sikkert sted at være. Det her er Reynir, lokkerherskerens søn,“ præsenterer Cheng.

Ingen ser ud til at have lyst til at nærme sig. Præstinderne kigger åbenmundede på hinanden. Ællisurs næsebor flagrer. Jeg suger luft ind mellem tænderne. Vi kunne ikke vente længere. Vi har brug for deres hjælp. Undgik vi at præsentere ham, ville nogen finde ham før eller siden, også selv om han holdt sig på sit kammer. Det ville ikke blive kønt.

„Hvad betyder det for vores sikkerhed?“ råber en aspirant nede bagfra.

„Hvis livsenergi skal han suge?“ spørger en anden.

Jeg bider mig i kinden. Det sidste har vi brugt uger på at finde en løsning på. Uden held. Reynir og Cheng mener vi har omtrent halvanden måned inden han får behov for at suge nogen.

„Reynir gør jer ikke ondt, det stiller jeg garanti for,“ siger Cheng.

„Hvordan vil resten af lokkerfolket reagere?“ Denne gang kommer spørgsmålet nærmere podiet.

„Lokkerne kommer ikke til at se venligt på os når det bliver kendt at vi huser en af deres udstødte, og det betyder at vi strammer reglerne for jeres færden uden for borgmuren. I må først gå ud når I har rapporteret jeres ærinde til vagterne, så vi ved hvor I befinder jer. I må gå til skovkanten, men ikke længere, og skal altid færdes to og to. Ingen forlader Notio efter mørkets frembrud. Lokkerne tør formentlig ikke sætte et angreb ind, men det er bedst at holde sig fra skoven i tilfælde af at vi tager fejl.“

Jeg bryder mig ikke om at soldaterne skal involveres, men sidste års begivenheder beviste at Sora ikke har indviet dem i samarbejdet med lokkerne, og det er ikke i hendes interesse at lokkerne angriber aspiranterne. Bortset fra enkelte af os.

„Så vi inviterer ham ind og skal betale med vores frihed?“ Spørgsmålene kommer alle steder fra.

Jeg føler mig lille. Vi har ingen gode svar. Tværtimod håber vi at Notio i fællesskab kan komme frem til en bedre løsning end os. Bare *en eller anden* løsning.

„Der blev begået en uretfærdighed i Hakufelina, derfor står vi sammen og gør oprør imod den. Det kommer os alle til gode.“ Cheng svarer så godt hun kan på endnu et dusin spørgsmål. Langsomt tynder de ud. „Reynir har opgivet sin

tilværelse for retfærdigheden i Lusculo. Derfor tilspørger jeg jer, aspiranter og præstinder af Notio: Er han velkommen iblandt os?“

Jeg kan ikke huske at gårdspladsen har været så stille. Ikke en sten knaser under nogens støvlesål. Cheng kigger ud over os med sin mystiske evne til at se os alle i øjnene. Hun har ret i at han aldrig falder til hvis ikke Notios indbyggere er med til at træffe beslutningen, men risikoen for at de afviser ham er høj.

Ailith er den første der løsriver sig. Hun baner sig vej til podiet og lægger sin kraftige hånd på Chengs skulder. Kort efter følger Saga, Kajla, Evi og Runa i en sky af violette slør. Saga går mere rank og ubesværet end ellers, og hendes ansigt gløder under de gyldne smykkekedder der bølger over panden. Efter ubalancen blev udlignet, behøver hun også mindre mikstur.

Præstinderne sunder sig én efter én og drysset langsomt op til de andre. Jeg forsøger at fange Reynirs blik, men det er fæstnet et sted over vores hoveder. Måske viser han at han ikke forsøger at påvirke os. Nøks og jeg træder frem nøjagtig samtidigt.

„Vent på mig,“ sukker Norell og kommer med.

Yara og Emmelin følger trop. Jeg fortsætter op ad trappen, op på podiet og skuer ud over aspiranterne der stadig ikke har gjort mine til at flytte sig. Det føles som mange mens vi står så få heroppe. En enkelt løsriver sig stadig fra mængden hist og her mens Cheng venter tålmodigt.

„Vi er heldige at langt de fleste er tilflyttere,“ siger No-rell. „Det bliver ikke let at overbevise dem der er vokset op med læren om lokkerne.“

„Nej,“ siger Nøks. „Vi er heldige at alle er så trofaste over for Cheng. Ikke for at fornærme nogen, men langt de fleste står her for hende.“

Hun har ret. Cheng har fået dem herop mens Reynir ikke har en chance for selv at vise sit værd. Før jeg ved af det, træder jeg frem ved siden af hende.

„Under min læretid blev vi angrebet af Reynirs onkel,“ siger jeg og stopper brat for ikke at afsløre Niilos motiv og vores dronning som forræderisk. Cheng vil ikke have det, for det ville kun gøre det sværere at tro os.

Cheng ser uudgrundeligt på mig gennem smalle, sorte øjne. Hvordan kan jeg uddybe og samtidig være vag? Forsamlingen under mig ser ikke ligefrem venligt stemt ud, og jeg skal passe på hvad jeg siger foran soldaterne.

„Onklen ønskede ufred,“ fortsætter jeg uden at nævne at han var havskyggernes hersker. „Han angreb og dræbte felidernes næsteregent, og for det stak Reynir ham ned. Reynir var grunden til han blev stoppet.“ Undas’ navn passerer ikke mine læber, men smerten vælter alligevel frem som ætsende tågebanker der glider ud i hver afkrog af min krop.

Tænk på noget andet, tænk på noget andet, tænk på noget andet.

Undas er væk. Der er lige så lidt jeg kan stille op nu som for over en måned siden da han gik i opløsning og blev til

sand. Jeg kniber øjnene sammen og håber det ligner beslut-somhed. Det handler om Reynir nu. Finder han ikke beskyttelse hos os, mister jeg også ham. Lokkerne kan ikke lade ham leve.

„Reynir tog en svær beslutning, men den reddede adskil-lige liv ... Det var alt.“ Jeg trækker mig bagud igen og får øjenkontakt med Liv. Hun træder frem og går med faste skridt op til os. Et par piger fra hendes gruppe følger hen-des eksempel, og flere spredte enegængere gør det samme.

„Godt sagt,“ hvisker Nøks. „Reynir er ikke den eneste der har været tvunget til at tage svære beslutninger under krig-en, særligt ikke i de byer Sora hærger. Dem dér er første-årsaspiranter fra Eldril.“ Hun peger på en lille flok der be-væger sig mod podiet.

„Og dem dér kommer fra Jorpe,“ tilføjer Norell idet end-nu to slutter sig til os.

Kajla og Evi tæller hoveder. Det ser lige ud mellem dem der vil byde ham velkommen, og dem der stadig står for-skræmte neden for podiet. De giver tegn til Cheng.

„Jeg ser at der er overtal blandt dem der byder dig vel-kommen i vores bygd, Reynir.“ Cheng vakler ned fra po-diet og videre mod porten.

Mine skuldre falder ned på plads.

„Forstander, er du klar over hvad du siger?“ Ællisur træ-der frem. „Der er kun overtal fordi I ikke tæller os soldater med. Som dronningens støtter er det vores opgave ...“

„Som dronningens støtter er jeres opgave at forsvare No-

tio,“ svarer Cheng og lader det forblive usagt, men tydeligt, at dét – og intet andet – er opgaven.

„At tillade lokkeren adgang er ikke i Notios interesse,“ vedbliver Ællisur.

„Som forstander er det *min* beslutning hvad der er i Notios interesse. Jeg har spurgt indbyggerne til råds, og de har talt. Fra dette øjeblik er Reynir velkommen som gæst hos os.“ Cheng slår ud mod ham. „Vores bygd åbner portene for dig. Indtil videre. Før du træder indenfor, må du sværge ved elementerne at du ikke vil bruge dine kræfter til at skade Notios indbyggere. Skulle du bryde det løfte, vil ilden brænde dig, vinden forfølge dig, vandet undgå dig og jorden åbne sig under dine fødder. Elementerne vil svigte dig. Og så har vi endnu ikke talt om hvad jeg personligt vil gøre ved dig.“

„Jeg troede kun elementløftet var for sikstere?“ hvisker jeg til Norell.

„Alle Luscuros væsner er vel afhængige af elementerne.“

Reynir slipper ikke Chengs gennemborende blik. „Jeg forstår, og jeg sværger ved elementerne at jeg ikke vil udøve skade på Notios indbyggere. Med mine kræfter eller på anden vis.“

„I så fald byder vi dig velkommen.“ Cheng gestikulerer mod porten.

Ællisur bliver stående, det samme gør de andre soldater. Hun løfter snerrende overlæben, men Cheng og Reynir fortsætter forbi dem og lader sig ikke mærke.

Året som tredjeårsaspirant fortsætter, og det kan selv en lokkers ankomst ikke standse. Flammen i tællelyset over min seng vækker mig, og det pusler fra Nøks og Norells overkøjer. Jeg prøver at undgå tanken om at der nu er én dag mindre til at Reynir skal suge livsenergi.

Dagen starter med en lektion i ligevægt som præstinderne fortsætter fra sidste år i forsøget på at skubbe elementsygens tilbagevenden så længe som muligt.

„De midlertidige portaler der ved et uheld opstod mellem Lusuro og Jorden sidste år, udlignede ubalancen tilstrækkeligt til at elementsygen gik i sig selv,“ siger Oma fra kate-

deret og svarer undvigende på spørgsmålene om hvordan portalerne lod sig gøre, mens hun piller i sin tykke, gråsorte fletning. De andre ved lige så lidt at jeg er lyssikster som at Sora er mørkesikster. „Men finder vi ikke en måde at undgå at ubalancen genopbygges, vil vi stå over for et mindst lige så farligt udbrud når den indhenter os.“

Hun inddeler os i grupper der skal gennemtænke mulige udfordringer og løsninger, men efter afstemningen i går hviskes der mest i krogene, og Oma runder den uproductive lektion af uden vi er blevet meget klogere. „Vi ved ikke hvornår elementsygen kommer tilbage. Men hvis I føler det mindste ubehag eller sygdomstegn, skal I øjeblikkelig komme til os præstinder.“

Ude på gangen indkasserer både Nøks, Norell og jeg adskillige blikke. Flere har set os med Reynir, og jeg kan ikke afgøre om de synes det er vores skyld at truslen om lokkerne befinder sig i vores midte eller om de undersøger os for tegn på om vi har fået suget vores livsenergi.

Jeg fortsætter alene til oceanologi med Ailith mens Nøks og Norell tager til undervisning i deres elementfag. Efter lektionen vinker Ailith mig op til katederet og venter på at de andre forlader lokalet.

„Hvordan har du det?“ Ømheden emmer fra hendes stemme og gør det umuligt for ordene 'fint nok' at slippe over mine læber. Jeg nøjes med at trække på skuldrene. Hun fortsætter. „Efter Cheng nævnte alliancen med feliderne i går, har flere spurgt ind til den. Jeg ved godt du

ikke har lyst til at tale om dem, men inden længe bliver jeg nødt til at lære de andre aspiranter om feliderne, og jeg håber du vil hjælpe. Viden er vores stærkeste våben i disse krigstider.“ Det sidste hvisker hun.

„Ailith, jeg er ikke klar til ...“ Undas' mørke, katteagtige øjne trænger ind i mit hoved, og jeg mærker presset i brystkassen. Jeg kendte ham i under ti måneder, men jeg kendte ham ... intenst. Så intenst at han endte med at give sit liv for mit. Hvordan forventes man at have det med nogen der har gjort sådan for en? Hvordan står man op og lever videre hver dag hvis man er tvunget til at tænke på at man kun gør det fordi én man holdt af, ikke gør det længere?

„Tænk over det. Jeg tror det vil være godt for dig.“

„Jeg vil bare gerne ... videre. Jeg er så træt af at dvæle ved alt det jeg ikke kan gøre noget ved.“

„Kom hjem til mig efter aftensmaden. Tag Reynir med, så lægger vi en plan for hvordan vi kommer igennem de næste uger.“ Hun stryger sin tørre, bløde hånd over min kind og forstår åbenbart at rådvildheden også gælder Reynir.

Jeg studerer det varme ansigt med det fint spundne net af rynker. Min *mormor*. Ailith opfører sig nøjagtigt som hun altid har gjort, men det er også kun mig det er nyt for. Det føles ikke så underligt som jeg troede. Jeg har altid holdt af hende, og hun har altid været der for mig.

Jeg har lyst til at falde sammen i hendes favn, men der er

ikke tid. Jeg nøjes med at give hendes fingre et klem. „Tak, det ville jeg virkelig gerne, men vi studerer skrifterne igen i aften.“

„Det er en god idé. Nøglen til fremtiden findes i fortiden. Men lov at komme forbi når du har tid, ikke?“

Jeg nikker, og vi fortsætter ud på gangen og ned ad trapperne hvor Reynir venter. Ham og jeg kan lige nå ud til rod-fårene i nogle timer inden aftensmaden. Det er mærkeligt at se ham dér blandt aspiranterne, dem der ikke går i en stor kreds udenom, i modsætning til i det mørke lagerkammer for enden af korridoren hvor han har gemt sig de seneste uger.

Han retter på den bløde uldkofte og pelskappe Cheng har fundet, som får ham til at se så anderledes ud end den hvide lokkerdragt. Han når at vride sig og flytte på dem endnu to gange inden Ailith og jeg når det sidste trin.

„Reynir, det er godt jeg løber ind i dig,“ siger Ailith og stopper sammen med mig. „Præstinderne er langsomt ved at tilgive os for ikke at advare dem om afstemningen. De forstår at vi havde brug for en umiddelbar reaktion fra alle, og de leder nu efter en løsning på *problemet*. Vi skal nok finde frem til noget.“

Han bøjer hovedet let. „Tak, Ailith, for det I risikerer for min skyld.“

„Nu skal vi bare sætte dine færdigheder i brug, og så vil selv dem der ikke var klar til at byde dig velkommen, ændre mening. Vi ved du har usædvanlige evner med fårene,

så det bliver din vigtigste pligt sammen med Gry – men det er det jo nærmest allerede.“ Hun klapper let på hans hånd der hviler på gelænderet. „Som søn af et skovfolk må du også være klog på natur og planter. Desværre kan jeg ikke give dig skoven, det er for farligt, men jeg kan dele afgrøderne med dig. Kan du lave mad?“

„Ja.“ Selv om Ailith beder om hans hjælp, føles det mere som om hun tilbyder at tage ham under sin beskyttelse på madholdet. „Det er en aftale. Og tak igen.“ Han rækker ud efter hendes hånd og holder den let mod sine læber som lokkerne har for vane.

Varmen trækker frem i mine kinder, både fordi det virker helt malplaceret, men også fordi det føles ... rart. At ham og Ailith kommer overens.

Hele vejen over gårdspladsen lader jeg som om jeg er ivrigt optaget af at gnide varme i hænderne mens jeg undgår aspiranternes, og ikke mindst soldaternes, blikke. Vreden ulmer i min mave, men jeg forstår dem godt. Indtil for kort tid siden *har* Reynir suget siksteres livsenergi. Og ingen ved om det kan ændres.

Vi følges ud gennem borgporten og sørger for at holde afstand. Ingen af os kan overskue mere sladder – mere end hans blotte tilstedeværelse giver. Alligevel er det som om det tomme rum mellem vores skuldre består af en intens energiudladning. Det kribler i armen nærmest ham.

Det er underligt med os. Vi har kendt hinanden siden midten af første skoleår og har været igennem mere end de

fleste. Men så godt kender jeg ham ikke. Ikke den version han er på en helt almindelig vinterdag hvor gruset knaser under fødderne, og ånden har tid til at hænge dovent foran vores ansigter. Uden Soras indflydelse. Uden lokkernes.

Solen formår at brænde hul i skydækket, så den stråler varmt og gør græsset og de stedsegrønne planter endnu grønnere. Jeg ser over skulderen. Vi er tilstrækkelig langt fra portvagterne og Notios blikke.

Jeg nærmer mig til vores pelskapper snitter hinanden. Hans arm sniger sig bag om min ryg og hviler på min hofte. Jeg læner hovedet mod hans skulder. Vi siger ikke noget, fortsætter bare op og ned ad bakkerne. Vores skridt tilpasser sig hinanden til vi er en del af samme let kluntede rytme, og en lillebitte boble af glæde samler sig indeni, fuldstændig ligeglad med alle problemerne.

Kvist løber os hoppende i møde. Han sætter kurs mod mig, og jeg slipper Reynir og sætter mig på hug for at tage imod ham, men i sidste øjeblik ændrer han retning og hopper videre til Reynir.

Jeg slår ud med tomme arme der skulle have været fulde af får. „Du snyder!“

„Jeg kan ikke gøre for at du er andetvalget.“ Han bukker sig og klør ivrigt Kvist i ulden. Gennem hans skulderlange, askeblonde hårtotter stikker en opadkrøllet mundvig frem.

„Nej, du snyder, du brugte lokkerkræfter.“ Jeg forsøger at tvinge det fjollede smil af mit ansigt.

„Snyder? Så vidt jeg husker, gjaldt element-eden *indbyggerne* i Notio.“

Kvist lunter langt om længe hen til mig til endnu en kløtur og lægger sit ru hoved på min skulder.

„Så kan jeg bruges igen, hva?“ Jeg lægger armene om hans spinkle krop og betragter Reynir over den bløde, bomuldshvide ryg. „Hvordan har du det?“

„Med at vinde? Glimrende. Nøks må have smittet af.“

„Nej, jeg mener ...“ Jeg slipper Kvist. „... uden energi og sådan.“ Uden en siksters livsenergi, men det kan jeg ikke få mig til at sige højt.

Hans smil forsvinder øjeblikkelig, og varmen mellem os fordamper. „Det går som det skal.“

Jeg skulle ikke have spurgt. Jeg har jo slet ikke lyst til at snakke om det. Tankerne jeg har tvunget væk, hober sig op i en lang snørklet kø: Hvad med element-eden? Han har sværget at han ikke vil skade os, så ... skal han enten dø uden livsenergi eller trodse eden og lade elementerne vende sig ryggen?

Nej. Han ville stikke af ud i skoven længe før, ud til lokkerne der ikke vil tøve med at slå ham ihjel. Men hvornår er 'længe' før? Hvor lang tid har vi til at finde en løsning?

Kvist ser fra den ene til den anden og beslutter åbentbart at der er sjovere hos resten af flokken. Han vender sig og går.

„Det er jo ikke fordi jeg skal suge en siksters livsenergi hver dag for at overleve, men ...“

„Men hvad?“ kvækker jeg. Min hals har snøret sig sammen.

Jeg studerer hans ansigt. Han ser faktisk ud til at have det fint. I hvert fald bedre end i Hakufelina. Da jeg mødte ham ved havskyggernes banket, så han farveløs og udmagret ud og havde store, mørke cirkler om øjnene. Senere blev det bedre. Betyder det at han sugede nogens livsenergi dernede? Sømændenes? Jeg synker og ser væk.

Kan jeg give ham af min livsenergi hvis det bliver nødvendigt? Hvis vi ser bort fra element-eden? Hvad ville det gøre ved mig, ville jeg miste noget af mig selv? Er jeg villig til det?

„Jeg har lokket fjerhaler til hver dag siden min ankomst,“ siger Reynir.

Jeg bruger et par hjerteslag på at hive mig ud af mit eget hoved.

„Fjerhaler?“ spørger jeg. I virkeligheden er det 'hver dag' der skurrer. *Hver* dag. Er det derfor han ser så frisk ud?

„Det er små pelsdyr med stærktfarvede, lilla halefjer.“ Han blotter fortænderne og krummer hænderne egeruagtigt under hagen.

Jeg tvinger mig til at trække på smilebåndet og løfter det ene bryn. „Jeg føler næsten jeg kigger på én.“

Jeg bliver nødt til at skubbe det han kommer fra, på afstand, for det piner os begge. Jeg tog beslutningen om at det er i orden at han har ændret sig, at han ikke længere vil stå for det lokkerne står for. Så bliver jeg også nødt til

at lade ham. Men det føles lidt som under elementprøven hvor jeg vidste at Sora ikke var til stede, men alligevel ikke kunne overbevise min krop og sanser om at forstå det. Hvordan skal jeg nogensinde få det godt med det han bliver nødt til at gøre for at overleve?

Se fremad, Gry. „Er fjerhalernes livsenergi nok til at du kan klare dig?“

Det er bedre end han tapper sikstere. En besk smag breder sig alligevel på tungen. Andre skal lade livet for at hans folk kan overleve. Hvordan kan Gudinden have indrettet verden på den måde?

Han ryster på hovedet. „Ikke i længere tid, men hvad skal jeg ellers gøre?“

„Hvor ofte skal du suge livsenergi?“

Han tøver. „Det kommer an på fra hvilket ... væsen.“ Mine læber er som frosset fast til hinanden så jeg løfter hånden og prikker mig i brystet. „En sikster?“ spørger han. „Vi behøver kun at suge fra jer én gang med et par måneders mellemrum. Og flere lokkere kan sagtens ernære sig fra den samme sikster,“ skynder han sig at sige.

„Stop.“ Jeg holder håndfladen mod ham. Billeder af en livløs Ailith, Nøks og Norell omgivet af en flok sultne lokkere får mit indre til at trække sig sammen. Han må have suget lige inden han kom hertil. „Hvordan er der i lokkerens by?“ spørger jeg gennem sammenpressede læber for at skifte emne.

„Jeg er ikke klar til at tale om mit hjem og familie.“ Han

skuler og ser væk.

Jeg trækker mig baglæns. Det føles som om hans mur har ramt mig i ansigtet. Samtidig er jeg en smule lettet. Måske ér det virkelig bedst ikke at tale om hvad han kommer fra.

„Det er ikke fordi jeg ikke vil fortælle dig om det, men ... en af lokkernes vigtigste love er at holde Hjemstedet hemmeligt.“

„Hjemstedet?“

„Det kalder vi storlejren. Vi har andre mindre lejre spredt over Gudindens Skov. Som den Indira opholdt sig i da ...“ Han slår ud med hånden.

„Hendes angreb har ikke noget med dig at gøre.“

„Hun har altid været en meget tæt veninde,“ siger han.

Jeg knuger kraftstaven så hårdt at jeg er glad for at det stærke materiale ikke kan knække, kalder på vandet i jorden og lader det krible op mod mig som små dråber af ren energi.

Han retter på pelskappen.

„Så irriterende er vores tøj altså heller ikke,“ udbryder jeg. Jeg har aldrig mærket noget blødere end det stof præsterne fremstiller.

„Hvad?“ Hans blik lander på hånden på kappen. „Nå, nej, det er virkelig behageligt. Det er bare ...“ Han stikker tungen ud mellem læberne som forsøger han at smage på ordene inden de kommer ud. Hvorfor betyder det overhovedet noget om han kan lide vores tøj? Det er det mest lige-

gyldige at bekymre sig om lige nu. „Jeg er bare blevet overrasket over hvor meget jeg skal kæmpe for at finde mig til rette.“

„Jeg er ked af at mit folk ikke tager bedre imod dig, men vi kan ikke forvente ...“

„Det er ikke det jeg mener. Deres blandede modtagelse var jeg klar til og faktisk positivt overrasket over. Men jeg har været her i et par uger nu, og jeg var ikke forberedt på følelsen af at jo mere jeg bliver en del af Notio,“ han holder ud i pelskappen, „jo mere vælger jeg mit folk fra. Det giver ingen mening, det ved jeg, for jeg *har* valgt dem fra – og de har valgt mig fra. Men at jeg én gang tog beslutningen, var ikke nok. Hver eneste dag, i hver eneste lille dagligdagsting, bliver jeg konfronteret med at skulle tage beslutningen om og om igen.“

„Som at gå i vores tøj i stedet for dit eget,“ siger jeg. Selvfølgelig er det godt at han ind til videre får lov at blive her. Men han er stadig mere fanget end fri.

Vi er stille lidt.

„Må jeg se dig lokke en fjerhale?“ spørger jeg endelig.

„Hvorfor vil du det?“

„Jeg ... jeg tror bare jeg har brug for at se det. For at forstå hvad den side af dig går ud på.“

Og det er vel ikke så anderledes fra det vi selv gør. Vi spiser flest planter og grøntsager, men vi spiser også kød. Vi fanger dyr for at overleve, og det samme gør hans folk.

Han nikker og stirrer ind i skoven. „Nu?“

„Lige nu?“ stammer jeg. „Øh, ja.“

Det giver et sus i maven.

„Kom.“ Han rækker hånden ned mod mig.

Jeg skal tvinge mig til at tage den. Det er ingen overraskelse at det her er måden han ernærer sig, men i forsøget på at finde en løsning er det åbenbart lykkedes mig at skubbe følelserne om det meget langt væk.

Sammen går vi mod skovkanten. Det er som om vores fingre ikke fletter sig helt så perfekt ind i hinanden som de plejer.

„Normalt ville jeg gå et stykke ind i skoven og komme til byttet, men det kan vi ikke for tiden.“ Han trækker mig med ned at sidde og slipper min hånd. Han krydser benene i skrædderstilling, læner sig tilbage og støtter hænderne mod græsset. „Først bliver jeg ét med naturen.“ Han tager en dyb indånding og ligner på ingen måde en jæger.

„Kan jeg godt bare sidde her?“ Jeg ved ikke hvor jeg skal gøre af mig selv og håber næsten han vil sende mig lidt på afstand.

„Det er fint,“ siger han. „Nu kalder jeg.“

Jeg kan ikke høre noget, så han må enten bruge sin lokkerstemme eller kræfter jeg ikke kender. Han sidder helt urørlig.

„Søger du ikke efter byttet til at starte med?“

„Nej.“ Han dæmper stemmen. „Lokkerkræfter og siksterkræfter er meget forskellige. Jeg kalder, og fjerhalerne kommer. Hvis du ser godt efter, kan du se en i det store træ der

stikker op mellem granerne, lidt til venstre for busken der.“

Jeg misser mod stedet, men kan ikke få øje på dyret. „Kan du mærke den?“

„Mh-hm. Det har jeg kunnet et stykke tid.“ Hans ansigt er ikke engang vendt i den retning.

Noget rasler i buskadset, og nu kan jeg også se fjerhalen. Reynir har ret i at den ligner et brunlilla eger selv om fødderne er som en hønes med fire skællede tæer. Den er standset med den stumpe snude løftet og vejrer efter farer.

Fjerhalen løber et par skridt mod os og stivner. Dens hale er kort som en spurvs og består af en håndfuld smukke, lilla fjer. Dens øjne er store og sorte.

Jeg klør mig i panden med en pludselig, voldsom bevægelse. Fjerhalen hopper baglæns, betragter mig.

Løb, lille ven, tænker jeg så stærkt at det undrer mig at den ikke reagerer. Reynir skæver til mig, men fortsætter. Jeg tager en dyb indånding og lukker øjnene et øjeblik. Tag dig sammen, Gry. Jeg har selv bedt om at være her.

Fjerhalen ser fra side til side i små, rykkende bevægelser og vurderer at der er fri bane, for den løber det sidste stykke hen til Reynir og op i hans hånd. Han løfter den ind mod brystet og hvisker noget. Fjerhalen gnider sig mod ham.

Luften vibrerer af energien som flytter sig fra fjerhalens spinkle krop ind i Reynir og kan mærkes helt herover. Han udstøder et svagt suk mellem let åbne læber. Ansigtet er forvredet i en sær grimasse mellem smerte og lyst, hans

pupiller er kæmpestore. Fjerhalen ligger stille nu.

Hans sædvanlige ansigtsudtryk vender tilbage, og hans øjne ser normale ud, bortset fra at de er ekstra blå. Det går op for mig at jeg har klappet hænderne for munden. Jeg lader dem falde.

„Det gjorde dig ikke mere rolig.“ Smerten lyser ud af ham.

Jeg ryster på hovedet, kan ikke finde ord. Jeg ser på det livløse væsen i hans hænder.

„Den er smuk.“ Jeg stryger den bløde pels.

Han rejser sig. „Gry, jeg forstår ikke hvorfor det går dig sådan på.“

Jeg ser op med et ryk. „Du har lige stjålet et andet væsens livsenergi!“

„I jager selv for at spise, og vores måde er mere nådig. Der er intet blod, ingen jagt, ingen smerte. Vi luller byttedyret lige så stille ind i døden. Bagefter spiser vi det, intet går til spilde. Kødet smager endda bedre når byttet ikke har været presset under jagten, det bliver mindre besk og smagen mere fyldig ...“

„Hold op!“ Fjerhalen er stadig varm, og han taler allerede om den som et stykke kød. „Ja, vi jager også.“ Det går op for mig hvad forskellen er, og jeg peger på det livløse dyr med en rystende finger. „Men dit folk så gerne at det var *mig* som lå der.“